

Sygn. akt VI Gz 227/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. w Toruniu

w postępowaniu uproszczonym

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w T.

przeciwko (...) S.A. w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 03 listopada 2016r., sygn. akt V GC 839/16

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego w W. jako właściwemu miejscowo. Zarzut pozwanego dotyczący niewłaściwości miejscowej sądu w Toruniu został uznany za zasadny. Według Sądu a quo strony uzgodniły miejsce spełnienia świadczenia, skoro przesyłka miała być dostarczona przez pozwanego do kontrahenta powoda w G.. W związku z tym właściwym do rozpoznania sprawy byłby sąd gospodarczy w Suwałkach a nie w T.. Wprawdzie strony nie umówiły się o poddanie sprawy sądowi w Warszawie, ale właściwość miejscowa tego sądu wynika z przepisów o właściwości ogólnej (art. 30 k.p.c.) – k. 87 i 90-91, s. 2.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił mu naruszenie:

1. art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na stwierdzeniu, że sądem właściwym ze względu na miejsce wykonania umowy polegającego na zapłacie odszkodowania, jest miejsce przeznaczenia przesyłki, podczas gdy jest nim miejsce zapłaty odszkodowania w siedzibie powoda,
2. art. 200 w zw. z art. 34 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zachodzą przesłanki do stwierdzenia niewłaściwości miejscowej i przekazanie sprawy sądowi w Warszawie w sytuacji, gdy właściwym miejscowo jest sąd w Toruniu.

W związku z tym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Według skarżącego, skoro dochodzi odszkodowania pieniężnego, to w świetle art. 454 § 2 k.c. o miejscu spełnienia świadczenia pieniężnego rozstrzyga miejsce spełnienia tego świadczenia, tj. siedziba powoda lub jego rachunek bankowy (k. 105-106, s. 2)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 34 zd. 1 k.p.c., powództwo o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, można wytoczyć także przed sąd miejsca wykonania umowy. Przez miejsce wykonania zobowiązania rozumie się nie miejsce wykonania umowy (zobowiązania) jako całości, lecz miejsce wykonania poszczególnych obowiązków. Prawidłowa wykładnia art. 34 zd. 1 in fine k.p.c., a zwłaszcza literalne brzmienie przepisu, nie pozostawia wątpliwości, że w przypadku dochodzenia odszkodowania z powodu naruszenia wynikającego z umowy zobowiązania niepieniężnego przez miejsce jej wykonania należy rozumieć miejsce wykonania tego właśnie zobowiązania. Miejsce to podlega określeniu przy zastosowaniu norm prawa materialnego, tj. z uwzględnieniem art. 454 k.c., posługującego się terminem „miejsca spełnienia świadczenia”. In concreto, ponieważ chodzi o przedsiębiorców, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (art. 454 § 2 k.c.). Wymienione unormowania mają charakter dyspozytywny, co wynika *expressis verbis* z art. 454 § 1 in principio k.c. („Jeżeli miejsce świadczenia nie jest oznaczone (...)”).

Rację ma Sąd pierwszej instancji co do uzgodnienia przez strony miejsca spełnienia świadczenia niepieniężnego (wykonania przewozu). Wbrew stanowisku skarżącego nie ma natomiast podstaw do łączenia miejsca wykonania umowy ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (zapłatą odszkodowania).

Z tego względu zarzut naruszenia art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 k.c. oraz art. 200 w zw. z art. 34 k.p.c. jest bezzasadny.

Zażalenie należało zatem oddalić na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Zażalenie nie służy

Z.

1. (...),

2. (...),

3. (...)

T. 16/12/2016 r.